

Gered door een aardbeving

Een aardbeving moet iets verschrikkelijks zijn. Niet alleen dat de grond beeft, en veel om je heen in elkaar stort. Maar het ergste is: de angst die opkomt ... Wat gebeurt er met mij? ... Kom ik hier levend uit? ... In ons land komt een stevige aardbeving praktisch niet voor, en een ramp die ver weg gebeurt, al is die nóg zo groot, zijn we helaas weer vlug vergeten...

Maar toch ... toch hebben wij ook wel eens het gevoel alsof de grond onder onze voeten niet zo stevig is als we dachten! We voelen een trilling. Er stort iets in, vlak bij ons: iemand was gezond en sterk - en plotseling een ziekte. Of: een sterfgeval, van iemand die nog niet eens zo oud was. Of iets heel anders: neerslachtigheid overvalt ons, een depressie. Een (dreigend) ontslag; aan de kant gezet. Of iemand laat ons in de steek. Huwelijksproblemen; of ineens de vraag over abortus, ja of nee? Geen aardbeving. Maar wel machteloosheid, soms radeloosheid, die ons overvalt.

Hoe kan dat nu: gered dóór een aardbeving? Bij een aardbeving worden nog wel mensen gered; maar dóór een aardbeving ... ? 't Is gebeurd in Griekenland. Een man, gezond en sterk, voelt de grond onder z'n voeten beven, en ook hij wordt van het ene op het andere moment door een radeloze machteloosheid overvallen. Een aardbeving. Wel niet zo erg dat *alles* in elkaar stort; maar wat hij ziet is al erg genoeg: deze aardbeving gaat hem niet alleen z'n baan kosten, maar ook z'n leven!

Want van de gevangenis waar hij bewaker is, staan door de aardbeving alle deuren open, en alle gevangenen zijn los. Gevangenen voor wie hij met z'n leven verantwoordelijk is. En vooral die twee rondtrekkende predikers; dat waren gevaarlijke misdadigers! Hij had ze die avond in de onderste cel van de Romeinse kerker vastgezet met stevige kettingen en met hun voeten in een blok, nadat ze eerst nog flink gezeseld waren.

En nu ziet de keurige, plichtsgetrouwe gevangenenbewaker het niet meer zitten. Hij is radeloos. Hij pakt zijn zwaard; hij maakt - liever dan al de schande - een eind van zijn leven. Wát? Wie roept daar: 'Niet doen!! Wij zijn nog allemaal hier!?! Hoe kan dat? Zijn de gevangenen niet weggelopen?!

Dan ineens worden de rollen omgedraaid: de bewaker geeft zich over! Hij valt voor die predikers op de knieën. Zeg het maar: 'Wat moet ik doen ...'. **Ik wil gered worden! Ik ben verloren! De dood staat mij voor ogen. Ik heb gezondigd: het oordeel wacht mij!**

Doen ... ? Iets doen om jezelf te redden! Ja, dat wil iedereen wel. Zichzelf verbeteren; het niet meer zo fout doen. Opnieuw beginnen. Voor de spiegel gaan staan, en tegen jezelf praten: voortaan beter, voortaan anders!! Iets doen? Nee dat helpt niet, dat helpt nooit. 't Zal telkens toch weer fout gaan.

Het eerste wat noodzakelijk is om gered en gelukkig te worden: onszelf met onze hopeloosheid en machteloosheid uitleveren aan God. Dan heeft Hij de redding al klaar. **Dan wijst God op Zijn eigen Zoon, Jezus Christus, die Hij gegeven heeft om ons te kunnen redden; Die gestorven is aan het kruis voor iedereen die met zijn of haar nood en zonden bij Hem komt.**

'Wat moet ik doen om gered te worden?' Het antwoord aan deze man was:

'Geloof in de Heere Jezus Christus!'

De bewaker in Filippi heeft het toen direct begrepen. Vanaf dat moment is zijn leven totaal veranderd (Handelingen 16:19-34). Die aardbeving, dat verschrikkelijke - het werd nu juist de aanleiding tot zijn eeuwige redding!

En dat kan ook bij u, bij jou: juist iets hopeloos, iets ergs in je leven wordt dan de aanleiding om je rol, je eigendunk te laten vallen. Geef het roer van je leven nu eens uit handen. Eerken dat Hij voor jou stierf. Vertrouw jezelf helemaal toe aan Jezus Christus. Hij zal een Helper en de beste Vriend blijken te zijn.

Hebt u/ Heb je vragen? Wil je meer lezen over dit thema? Neem gerust contact met ons op!